# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1883. 33te Aargang.


## Den 53de halvaarlige Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

afholdt i Saltsøstad den 5te, 6te og 7de Oktober 1883.

Fredagen den 5te Oktober Kl. 10 om Formiddagen forsamledes Konferencen i „Assembly Hall."

Det første Præsidentskab, ni af Apostlene og et anseligt Antal af Kirkens Embedsmænd og de Hellige vare tilstede.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident Taylor. Efterat Koret havde sunget, opsendte Præsident George Q. Cannon den følgende Bøn: „Vor Fader, Du som er i Himlen, vi dine Tjenere og Tjenerinder have i denne Morgenstund forsamlet os paa dette Sted for at dyrke Dig, Herren vor Gud, og ved Begyndelsen af denne Konference komme vi indfor Dig, vor himmelske Fader, i din elskelige Søns Jesu Navn, og paakalde Dig, at Du i din store Naade og Barmhjertighed vil skue ned paa os. Vi ere taknemlige, fordi vi have denne Lejlighed, vi ere taknemlige, fordi vort Liv er spart under dets forskjellige Omskiftelser, som vi de forløbne seks Maaneder have gjennemgaaet, og at en Gang til vi dine Tjenere og dit Folk ere tilladte at forsamles for at afholde Konference. Naar vi overveje din Godhed, Barmhjertighed og Langmodighed udvist imod os, fyldes vore Hjærter med Taksigelse og Pris til Dig, Herren vor Gud, thi Du har handlet paa en forunderlig Maade for vort Bedste. Du har bevaret os for vore Fjenders Snarer, og Du har befriet os fra deres mange Rænker; saa vi denne Morgen kunne forsamles paa dette Sted og i vore Hjærter glædes over den Frihed, Du har skjænket os og bevaret for os, og at vi, uagtet alle de Ugudeliges Bestræbelser for at bringe os i Trældom, kunne fryde os ved at være et frit Folk. Vor Fader vi ønske at prise Dig i dine Helliges Forsamling for disse Velsignelser, thi vi vide, at de ere din Haands Gave; vi vide, at ingen menneskelig Magt kunde saaledes beskjærme og velsigne os, som vi nu ere velsignede. Derfor give vi Dig Æren af vort ganske Hjærte; vi prise Dig, Herren vor Gud, og juble til Dig, at de Forjættelser, du gjorde os, ere blevne bogstavelig opfyldte. Vi takke

Dig for Livet, vi takke Dig for Helbred, vi takke Dig, vor Fader, for den rige Høst, Du har givet dit Folk som en Belønning for deres Arbejde. Agerdyrkeren fryder sig over sine Hænders Frugt, Landet er blevet meget velsignet af Dig, vor Fader, saa der er Overflødighed af Føde baade for Mennesker og Dyr i alle disse Dale, for hvilket vi takke Dig. Ja Du har velsignet dit Folk med god Helbred, og Du har bevaret dem for Ødelæggerens Magt. Uagtet de mange Besværligheder, vi maatte bekjæmpe, føle vi dog, at vi indtage en velsignet Stilling. Vi takke Dig, vor Fader for Familier, for Hustruer, for Ægtemænd, for Børn, for Forældre, for Brødre og Søstre og for den Kjærlighed, som Du har undfanget i vore Hjærter, nemlig den Kjærlighed, at Du formedelst dit evige Evangelium har givet os. Vi glæde os i det, at Du har givet os som et Folk disse dyrebare Velsignelser; og vi komme frem for Dig denne Morgen, og i Jesu Navn unraabe Dig om at forøge denne Kjærlighed i os — Kjærligheden til Dig vor Fader og Gud, Kjærligheden til vore Medskabninger og Kjærligheden til Dem, som have sluttet Pagt med Dig, saa vi kunne elske dem, som vi elske os selv. Forund os, vor Fader, at denne Aand og Følelse maa udbredes i alle Kirkens Grene og naa til alle Steder, hvor Evangeliet forkyndes, og hvor Mænd og Kvinder bøje sig i Underdanighed for dets Fordringer.

Vor Fader, vi bede Dig i denne Morgen, at Du vil være hos os i vor Konference, og lad din Hellig-Aand nedadale fra det Høie over dine Tjenere og dit Folk, der ere samlede og endnu ville komme tilsammen, og paa dine Ældster, som komme langt borte fra for blive belærte. O Fader, giv, at de maa blive belærte, saa de ikke skulle gaa bort hungrige og utilfredsstillede i deres Sjæle; men udgyd din Hellig Aand i megen Kraft over dine Tjenere og over dit Folk, saa at de, som tale, ikke skulle tale deres egne Tanker, Ord og Betragtninger, eller saadanne Følelser, som ere dem egne, men at de maa tale dit Ord og din Villie, at de maa udbringe af dit Forraadshuus det, som er bedst skikket for dine Folks Omstændigheder og Forholde baade som enkelte Medlemmer og som et Hele, at de, der hungre og tørste efter Retfærdighed, maa blive vederkvægede og komme til at glæde sig, og at deres Hjærter under den Hellig Aands mægtige Indflydelse maa vorde blødgjorte. Giv, vor Fader, at dit Folk, som har forsamlet sig denne Morgen, og som herefter skulle overvære denne Konference, maa saa deres Hjærter beredte til at annamme dit Ord og blødgjorte ved din Helligaands Indflydelse, og maa en angergivende Aand hvile paa dem alle.

Vi takke Dig, Fader, at dine Tjenere, som bære det hellige Præstedømme, ere nærværende, vi takke Dig for de tolv Apostle, vi takke Dig for Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne og for de lokale Organisationer, vi takke Dig for Stavspræsidenterne og deres Raadgivere, for Højraadene samt de forskjellige Biskopper og deres Raadgivere, vi takke Dig for det højere og det mindre Præstedømme. Vi bede Dig om at udgyde din Aand i stor Kraft over dine Tjenere, og lad dit Folk see, at Du har i Sandhed gjengivet dit Præstedømme til Jorden, og at de, som bære det, virkelig ere dine Tjenere formedelst den Ære, der skal vorde dem tildelt for Folkets Øjne, maa de Evner og Egenskaber, som deres forskjellige Embeder og Kald udkræve, skjænkes dem i et rigt Maal, og maa de, som see og høre dem, føle, at de i Sandhed ere Mænd, som Du har udvalgt, og

at de ikke foregive at have nogen Magt, som Du har tilbageholdt. O Fader, vi bede Dig nu i Særdeleshed at velsigne din Tjener, Præsident Taylor; maa han forundes den Aandskraft, Embeds-Duelighed og Begavelse, som hans høje og hellige Kaldelse udkræver. Fyld ham med Jesu Aabenbarelse og skjænk ham den nødvendige Kundskab til at beklæde sit Embede paa en Dig velbehagelig Maade samt til hans Medtjeneres og de Helliges Tilfredshed. Giv os, at disse Velsignelser maa hvile paa enhver især i deres forskjellige Kald og Embeder, og paa dine Tjenere, Missionærerne, som forkynde Evangeliet, maa den Aand, som vi nedbede over os, hvile krafteligen paa dem, at de maa blive Redskaber til at bringe mange Sjæle til Sandheds Erkjendelse.

Vi hellige os nu til Dig, vor Fader, med Alt, hvad vi have, og indstændigt bede Dig at tildele os disse Velsignelser i vor Herre Jesu Kristi Navn, Amen.

Koret sang.

Præsident Taylor talte om Konferencens Hensigt og Beskaffenhed. Det er rigtigt at alle Dele af Zions Land blive repræsenterede her, at Alt, som henhører til Israels Vel, maa blive forstaaet, overvejet og bekjendgjort for hele Folket, at de tilfulde maa fatte det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende, han opregnede Præstedømmets forskjellige Organisationer baade General Autoriteterne og de lokale Embedsmænd samt de forskjellige Foreninger og Uddannels Anstalter, Søndagsskolerne, Hjælpe-Foreningerne, Uddannelses-Foreningerne og Børne-Foreningerne; han talte om hver af disses Pligter, samt hvad de udrette, og at under Indflydelsen af den Aand, som nu besjæler dem, vil Alt gaa i sin rette Orden og ifølge Herrens Vilje. Det nærværende System var fuldkomment organiseret af Præsident Brigham Young en kort Tid før sin Død, der havde vist sig mer eller mindre Sløvhed og Forsømmelse, hvilket er meget dadelværdigt. Han formanede Højpræsterne, de Halvfjerds, Ældsterne, Patriarkerne o. s. v. til at vandre i Ydmyghed og Retfærdighed for Herren, at de maa have hans Aand, og være istand til at forvalte i deres forskjellige Embeder for de Helliges fuldkomne Beredelse og Guds Riges Fremme.

Apostel H. J. Grant sagde, han havde ikke noget andet Ønske i sin Tale og Handling end at tjene Gud og gavne sine Brødre og Søstre, og han forlangte Ingen til at udføre nogensomhelst Pligt eller holde nogetsomhelst Bud, som han selv var uvillig til at iagttage. Ved sin Omgang med Verden kom han til at skattere højere sin egen Religion. Der er ingen, som forstaar „Mormonismen" ret, der vil bytte den for nogensomhelst af Verdens Læreformer; men for at forstaa den, er det nødvendigt at efterleve den. Gud har opstillet visse Love for vor Rettesnor og givet visse Forjættelser for Lydigheden mod samme. En af disse er Visdomsordet, og Lydigheden til det vil erhverve os store Velsignelser. Denne Lov passer for de Svageste, og dog overtrædes den af nogle af de Stærkeste. Nogle ere bange for at betale Tiende, da de frygte for, at de skulde tabe derved, og derved blive ringere end deres Bekjendte med Hensyn til timelige Ting. Saadanne ere ikke i Besiddelse af dette Værks Aand, for de maale det, som hører Gud til, med en verdslig Maalestok og ville bringe Fordømmelse over sig. Med Hensyn til at bygge Templer sagde Taleren, at han var egenkjærlig nok til at tænke, at de, som ikke vilde give af deres Midler for dette Øjemed, ikke burde modtage de

Velsignelser, som blot kunne erholdes i Templer. Han troede, at nu bliver Adskillelseslinien trukket mellem de Oprigtige og de Uoprigtige, og dertil hjælper Vedtagelsen af saadanne Love som Edmunds Loven, han var taknemlig for, at denne Lov var kommen i Kraft, da de Feige og Hyklere vilde nu blive aabenbarede. Han berørte Principet om Celestial Ægteskab og dadlede dem, som ikke levede overensstemmende med Aanden og Meningen af denne Lære.

Apostel Brigham Young sagde, at Guds Aand har været med dette Folk fra Begyndelsen af deres Historie og er nødvendig for deres Opholdelse. Mørkets Magter samle sig Kræfter for at kunne ødelægge Guds Værk. Den mest fuldkomne Organisation paa Jorden for Tiden er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages-Hellige. Herren har givet sit Folk Lejlighed og Kraft til at fremme sit Værk, og han vil staa dem bi i dette Arbejde. Ingen Magt kan undergrave dette Folks Velfærd, uden de selv ved Forsømmelse tillade det. Denne Sandhed er ofte bleven bekjendtgjort. Naar vi rive ned paa hverandre, er der Fare for vort Fald. Gud vil ikke opholde de Hellige, om de vandre paa Verdens Veie. Han vil ikke retfærdiggjøre dem i at vælge udaf hans Ord saadanne Love og Læresætninger, som stemme overens med deres egenkjærlige Forestillinger, og saa forkaste Resten. Guds Aabenbaringer svare til hans Folks Omstændigheder, og derfor er det nødvendigt at udvise en stræng Lydighed mod dem alle. Det er ofte en haard Prøve, at uden Forbehold antage visse Love, hvorfor Mange benytte sig af en spidsfindig Bevisførelse til at forvende Skriften og handle uærligt indfor Gud. Guds Aabenbaringer komme i en fremadskridende Følge-Orden, først giver han sit Folk Mælk og derpaa stærkere Føde, eftersom de ere istand til at modtage det. De, som forkaste en Aabenbaring, ere ikke beredte til at modtage den, som følger.

Ældste David P. Kimball glædede sig ved efter en Fraværelse af over seks Aar igjen at forsamles i Saltsøstad med Guds Folk. Hans Hensigt med at komme til Konference var ikke at undervise, men for at blive undervist. Han følte taknemlig til Herren, fordi han var et Medlem af Guds Kirke og Rige. Talte om den gode Følelse, som gjorde sig gjældende mellem de Hellige i Arizona og i Syden, og hentydede til de store Fremskridt, som de Hellige i Saltsøstad havde gjort, siden han sidst var iblandt dem.

Præsident George Q. Cannon bar Vidnesbyrd om Herrens Aands Nærværelse, og sagde, han vilde blive meget skuffet, om dette ikke var Tilfældet. De Hellige behøve denne Aand til enhver Tid. Dette Værk vokser og udbreder sig med Hurtighed, og Intet mindre end guddommelig Inspiration kan gjøre Guds Tjenere og de Hellige istand til at udføre de vigtige Pligter, hvortil de ere kaldte. Vi have stor Aarsag til at takke Gud, i det vi see, at uagtet alle vore Fjenders Bestræbelser imod os, vi dog have Leilighed til at møde her og dyrke Gud paa den Maade, han har anordnet. Ingen menneskelig Magt kunde have lagt Planer paa saa vis en Maade og givet dem saa heldigt et Udfald, som Gud har gjort for at bevare sit Folk i Nydelsen af deres Frihed og Rettigheder. Om de Hellige ville berede sig for Guds større Velsignelser, vil Forhænget imellem dem og deres himmelske Fader blive mere og mere gjennemsigtig, indtil det bliver splittet i to, og Alt, de begjære i Retfærdighed, bliver dem tildelt. Det er enhver Helligs Pligt at være et Exempel for sine Omgivelser. Guds Engle vaage

over hans Folk. De Templer, som nu ere under Bygning, nærme sig deres Fuldendelse; dette skulde paaminde os om, hvad vi forvente at erholde i dem. Fra vor Histories Begyndelse har Ingen Magt været istand til at hindre vor Fremgang, og denne vil herefter blive endnu større. Tiden nærmer sig, da Aabenbarelse vil blive meddelt dette Folk i en hidtil ukjendt Grad, da Himlene ville aabne sig, og Gud og hans Engle ville blive nærmere til dette Folk end nogensinde før.

Konferencen sluttedes for at møde i det store Tabernakel Kl. 2 Efterm.

Koret sang.

Taksigelse af Præsident Joseph F. Smith.

Fredag Efterm. Kl. 2.

Koret sang. Bøn af Præsident Jos. F. Smith, hvorpaa fulgte en Sang af Koret.

Apostel Lorenzo Snow læste en Del af den 83de Stykke af Pagtensbog angaaende Sandhedens og Intelligentsens evige Natur, og Menneskets gradvise Erholdelse af en Naadegave efter en Anden, indtil det arver Herlighedens Fylde. De Hellige ere berettigede til Aabenbaring, saa de kunne erholde den nødvendige Belærelse og Understøttelse, medens de ere i denne Prøvestand. Det er ved saadanne Lejligheder, som den nærværende, at de ved forenet Bøn kunne fremdrage fra Taleren saadanne Ting, som de behøve. Han sagde et saadant Religions-System er værdiløst, der ikke giver en rigtig Opfattelse om Tingene, som de i Virkeligheden ere. Vor Religion lærer, at Menneskene kunne udvikle sig gjennem al Evighed, indtil de blive ophøiede til Herrens Nærværelse og Herlighed. De Hellige have den samme Kundskab om Guddommeligheden af dette Værk, som Israel havde angaaende Guds Handlemaade i gamle Dage. Da Moses kaldtes til at føre Israel, modtog han Aabenbaringer fra Himlen for at overbevise ham om, at Gud virkelig havde udvalgt ham, og Israels efterfølgende Historie er en Række af ligeartet Beviser paa, at naar Gud fordrer sine Børn til at udføre et Værk, vil han give dem tilstrækkelig Vidnesbyrd om dets Guddommelighed. Enhver Religion, hvori denne Kundskab ikke gives, er værdiløst. Jesus Kristus organiserede selv denne Kirke og sendte Joseph Smith, hans Profet, de Budbærere, hvis Ret det var at overlevere ham Fuldmagten og Myndigheden til at handle som Guds Repræsentant her paa Jorden. Frelseren sagde til Peter, at Kjød og Blod havde ikke aabenbaret ham, at Jesus var Guds Søn, men hans Fader i Himlen; han lovede sine Disciple, at naar han forlod dem, vilde en Talsmand komme, der skulde lede dem til al Sandhed. Mangelen paa denne Talsmand er øjensynlig gjennem den hele sekteriske Verden, der dyrker en Gud som hverken har Legeme, Dele eller Lidenskaber — et Intet, der boer hinsides Grændserne paa Tiden og Rummet, det vil sige, ingen Steder. De Sidste-Dages-Hellige have Privilegiet at skue gjennem Himlens Forhæng, og selv erholde Kundskab om Beskaffenheden og Opholdsstedet af det Væsen, som de dyrke. Joseph Smith havde samme Privilegium til at skue Jesus Kristus som Johannes, Aabenbareren. Det var formedelst den Fuldmagt og Myndighed, som blev givet til Joseph Smith og Andre, at dette Værk er bleven udført, og det vil aldrig blive ødelagt. Verdens Vantro og de Ugudeliges Forfølgelser ville ingen Forskjel gjøre med Hensyn til Guds Hensigters Opfyldelse. Veien er aabnet, hvorpaa Menneskene kunne gaa fremad i Naade og Visdom og stige op fra et Kundskabs Trin til et andet, og de vide selv, hvad

der udkræves af dem for at opnaa Saligheb. Præstedømmet var sat i Kirken for de Helliges fuldkomne Veredelse, og der fandtes Mænd, som kunde profetere og handle i Herrens Navn. De Helliges Tro paa disse Ting viste sig klarligen i de Opoffrelser, som de hidtil havde gjort, og som de i Fremtiden vare villige til at gjøre for den Sag, hvortil de havde viet sig.

Præsident George Q. Cannon fremlagde derpaa Rapporten om de 50 Cents maanelige Gaver til Logan Temple, ligeledes en Rapport fra Manti Tempel. Disse Rapporter bleve enstemmigt antagne.

Apostel Erastus Snow sagde, det var en stor Aarsag til Glæde og Tilfredshed at vide, at Herren meddeler sin Vilje til sine Tjenere, og at hvert af Præstedømmets Kvorummer var i en god, kraftig og virksom Tilstand. Arbeidet i Evangeliets Tjeneste var stort, Marken var udstrakt, og Herrens Ord var for os at udstrække Seglen og høste. Englene bestyre dette Værk under den Almægtiges Ledelse. Han sagde, Ansvaret, der hvilede paa Israels Ældster, var ikke bleven mindre. De, som vare villige til at arbeide, kunne forvente Velsignelser. De Egenskaber, som Herren og hans Tjenere udfordre af Missionærerne, vare Trofasthed, Retskaffenhed og Villighed til at arbejde, og de ønskede ikke nogen anden Slags; thi de vare de Eneste, som vilde være til Nytte paa Jorden, og som Herren vilde opholde og retfærdigjøre. Tiden er ikke langt borte, at Herrens Værk vil gaa frem blandt det hele Israels Hus, og denne Kirkes Ældster skulde med Flid gjøre sig rede for dette store Arbeide. Dette Folk havde allerede gjort øjensynlige Fremskridt, men for at de Hellige kunde blive helliget og beredt til at møde Herren, maatte de endnu gjøre megen Fremgang i det Gode. De skulde underviſes om, at i Sygdomstilfælde sætte deres Lid til Gud og stole paa Ordinancen for de Syges Helbredelse mere end paa Læger; men hvor man tilkaldte Læger, burde disse være Mænd, som havde Tro paa Gud; thi Mediciner, som ikke gives ved Inspirationen af Sandheds Aanden, som kjender alle Ting, kunde lige saa let gjøre Skade som Gavn. Gud ønskede at opreise heriblandt disse Bjerge det sundeste, reneste og kraftigste Folk paa Jorden, og ved Lydighed til hans hellige Love og hans Tjeneres vise Raad kunde dette opnaas.

Koret sang: «The gathered saints.»
Bøn af Apostel Wilford Woodruff.

Lørdag den 6te Oktober.

Efter Koret havde sunget aabnedes Konferencen med Bøn af John D. T. Mc. Allister.

Koret sang: «Arise, Arise, with joy survey»

Apostel F. D. Richards sagde, om vi kaste et Tilbageblik paa Herrens Handlemaade med de Sidste Dages Hellige, især siden deres Ankomst til disse Bjærge, have vi en Mængde Beviser paa vor himmelske Faders kjærlige Omhu for os. Under den hele Tid siden disse Dale bleve først bebyggede, have dette Folks Fjender gjort et Forsøg efter et andet paa at berøve os vore Rettigheder og bringe os i Trældom, men i ethvert Tilfælde have saadanne Forsøg slaaet feil. Formedelst Herrens Forsyn vare Regjerings-Embedsmændenes og Missionærdommernes Forfølgelser blevne modarbeidede, saa at de ikke havde opnaaet det tilsigtede Maal, men virket mere til Skade for dem, som vare Ophav til dem. Ifjor bevidnede vi et meget berygtet Forsøg af den Slags, og tillige at det mislykkedes. Det var besynderligt, at man fra Nationens Midte skulde sende en Mand her, som gjennem en udstrakt

civil og militær Erfaring burde have været istand til at skjelne mellem Ret og Uret, at han dog alligevel vilde forsøge at tilintetgjøre hele Folkets Stemme og overgive Territoriets Styrelse i Hænderne paa en ussel og samvittighedsløs Minoritet; men saavidt er ogsaa denne Plan mislykket, og Rænkesmeden var selv Skyld i sit Nederlag. Dette er kun et af Beviserne paa Herrens Omsorg for sit Folk; de burde derfor føle sig glade indfor Herren og bestræbe sig for at tjene ham med mere Flid end nogensinde før. Der var endnu meget, hvori de kunde gjøre Forbedring. Det System — Kirkens Politik — hvorunder vi virker, forudsætter at være den kraftigste Regjeringsform i Verden, og dets Overlegenhed bevises paa en slaaende Maade, naar man sammenligner den Fred, som hersker i vor Midte med de Uroligheder, som uden Ophør ryster de mægtigste Nationer. Dette bebuder Opfyldelsen af Profetien, at i de sidste Dage skulde Zion være det eneste Folk, hvoriblandt der ikke var indbyrdes Krig. Det var ikke alene at vi vare fri for indbyrdes politiske Uroligheder, men vi have ogsaa været beskyttet mod Elementernes Forstyrrelse, saasom Jordskjælv, Cycloner o. s. v., der sendes ud for at ødelægge de Ugudelige. De Hellige skulde søge at gjøre sig værdige Forsynets Naade, der paa saa aabenbar en Maade er dem bevist, og ikke frygte vore Fjenders Trusler, der vare nødvendige for at holde de Hellige tilsammen, og, om disse udføre deres Pligter, ville hine ingen Skade gjøre dem. Herrens Vingaard maa beskjæres, men med Visdom og Forstand, at idet vi oprykke Klinten, vi ikke tillige ødelægge Hveden. Det var ved Anvendelsen af vore Evner at disse bleve udviklede. Smeden har en stærkere Arm end almindeligt, formedelst han bruger den hele Tiden. De, som holde Præstedømmet, burde gjøre en ret Brug deraf, thi de ville aldrig kjende dets Værdi og Nytte, med mindre de paa en passende Maade beklæde deres Kald og Embede; Abrahams Børn gjøre Abrahams Gjerninger og derved erholde Abrahams Velsignelser. Man burde sky smaa Synder ligesaavel som større. Hor og Mord vare store Synder i Herrens Øjne, men saaledes vare ogsaa Sabaths Overtrædelse og at tage Guds Navn forfængeligt. Ingen burde huse Tanken, at han ikke har Tid at tjene Herren. En Mand burde med Villighed gaa, hvorsomhelst og naarsomhelst Herren kaldte ham, enten det er paa en udenlandsk Mission eller til en anden Verden.

Apostel Moses Thatcher sagde, ofte opstod hos ham den Tanke: ere de Hellige ærlige og oprigtige i deres Tro og villige til selv at gjøre, hvad de prædike til andre? Pauli Raad til Gallaterne var: „bliver stadige i den Frihed, hvormed Kristus frigjorde os." Ærlighed, Renhed, Afholdenhed og Oprigtighed ere Aandens Frugt; medens Urenhed, Uafholdenhed og Mammons Dyrkelse ere Kjødets Frugt. De som fremviste Aandens Frugt, vare de, som bare Omsorg for Enker og de Faderløse, som formerede sig i Tro og gode Gjerninger, og der elskede det evige Livs Skatte mere end denne Verdens Rigdom.

(Fortsættes.)

---

# Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

## Den 53de Halvaars Konference i Saltsøstad.

Oktober Konferencen var som sædvanligt godt besøgt af de Hellige. Det antoges at idetmindste otte tusinde Mennesker ankom med Jernbanerne for at overvære Konference Møderne, naar man nu lægger dertil den store Mængde fra de omliggende Byer, som almindeligt betjener sig af sine egne Kjøretøjer for at gaa til Konference, samt de Mange Hellige, som bo i Saltsøstaden, saa er det ikke forunderligt at det uhyre store Tabernakel findes at være for lille til at holde Zions Hærskarer, naar de forsamle sig, og da Kirkens Vækst tiltager i Hurtighed med hvert Aar, vil det snart gjøres nødvendigt at bygge et endnu større Forsamlingshus, hvori Kirkens almindelige Møder kunne afholdes. Deseret News siger, at denne Konference var en af de livligste og mest betydningsfulde, som nogensinde er bleven afholdt af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ved at læse de korte Uddrag af Talerne holdte ved denne Lejlighed, og hvoraf en Del findes i denne Stjerne, føle vi os overbeviste om, at Bro. Cannons Bøn er bleven hørt, og de Hellige ikke have gaaet bort derfra hungrige og tørstige for Livets Ord, men ere i Sandhed blevne vederkvægede. Hvis de Lærdomme, som gaves i denne Konference, blive sat i Udførelse, ville Folket gaa fremad i Hellighed, Renhed og i Alt hvad der pryder en Helligs Liv og Levnet; og de ville blive mere kjærlige og forekommende mod deres Familier og Alle, med hvem de komme i Berøring. De Rige ville have mere Medlidenhed med de Fattige og anvende deres Evner og Midler til at forskaffe dem Arbeide, hvorved de kunne sikre sig sit Udkomme og gjøre sig Livet behageligt. Alles Hjærter ville forene sig i at opholde enhver af Menneskenes Rettigheder og ethvert ophøjet Princip. De Unge ville berede sig paa at bære det Ansvar, som inden ret længe vil blive lagt paa deres Skuldre nemlig at fremme det store Værk og at værne om Sandhedens Banner, at det maa vaje høit for alle Folk. Alt dette vil have tilfølge, at en større Del af Guds Aand, end nogensinde før, vil blive udøst over Guds Folk.

Noget særegent ved denne Konference var, at alle Salmerne og Korsangene tilligemed Musikken til hver af dem, som bleve afsungne under Konferencen, ere forfattede af Medlemmer i Kirken, som alle bo i Utah. Teksten var tagen fra Bibelen, Mormonsbog og Pagtensbog, og baade med Hensyn til Musikken og Indholdet af Stykkerne er der udvist en høj Grad af Dygtighed hos Forfatterne og Komponisterne. Udførelsen var ogsaa særdeles god. Det store Kor med over to hundrede velindøvede Stemmer akkompagneret af det store Orgel i Tabernaklet (vistnok et af de største Orgeler i de Forenede Stater) vakte almindelig Beundring.

Omtrent 90 Missionærer udsendtes til de Forenede Stater og Kanada, England, Skandinavien, Tydskland, Østerig og Australien.

Om Lørdag Aften afholdtes de Unge Mands Foreningers Møde. Rapporterne, som aflagdes, vidnede om den levende Interesse, der overalt i Zion lægges

for Dagen for at gjøre disse Foreninger saa frugtbringende som muligt for de Unge. Mange gode Raad bleve givne af Præsidenterne Joseph F. Smith, Wilford Woodruff og andre af Kirkens ledende Mænd.

---

Ankomst og Beskikkelse af Missionærer. De følgende Brødre, som bleve kaldte i Oktober Konferencen i Saltsøstad at gaa paa Mission til Skandinavien, forlode Hjemmet den 16de Oktober og ankom hertil den 7de dennes, alle i godt Befindende: H. D. Peterson, Mons Monson, Oley Oleson, Albin C. Anderson, August Valentine, Lars Larsen og Ole Hansen.

Vi ønske disse Brødre hjærteligt velkommen og nedbede Herrens Velsignelse over dem, og at Herrens Aand maa staa dem bi i deres Arbeide her i denne Mission. Ovennævnte Brødre beskikkes herved til at arbeide som følger: H. D. Peterson i Skaane Konference, Mons Monson og Oley Oleson i Stockholm Konference, August Valentine og Lars Larsen i Kjøbenhavn Konference og Ole Hansen i Aarhus Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

## Konference Mødet i Aalborg den 27de og 28de Oktober 1883.

Mødet afholdtes i de Helliges Forsamlingslokale Urbansgade No. 26. Der var tilstede de følgende Ældster fra Zion: C. D. Fjeldsted, S. Sørensen, P. Christensen, Thomas S. Lund, C. Nielsen, L. P. Ovesen, L. H, Outzen, N. P. Petersen, D. K. Brown, M. Jensen, C. B. Knudsen, F. J. Christiansen og L. P. Jensen.

Lørdag Aften Klokken 8 kaldte Konferencens Præsident S. Sørensen Forsamlingen til Orden, og efter den var aabnet med Sang og Bøn, bød han Brødrene fra Zion og de Hellige velkommen.

P. Christensen, Forstander for Aalborg Gren, berettede, at Grenen tæller 232 Medlemmer, siden sidste Konference var der døbt 21, emigreret 47 og udelukt 5. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare ikke saa lovende som ønskeligt.

L. H. Outzen, Forstander for Hjørring Gren, sagde, at Grenen bestod af 81 Medlemmer, og at der var døbt 8, emigreret 21 og udelukt 6.

L. P. Ovesen, Forstander for Frederikshavn Gren, sagde, at denne Gren tæller 76 Medlemmer, 10 vare tillagte Kirken ved Daab, 47 emigrerede og 2 udelukte. Han haabede, at de vilde være istand til at udføre et godt Arbeide der i den tilstundende Vinter.

N. P. Petersen, Forstander for Sæby Gren, berettede, at denne Gren bestod af 43 Medlemmer, der var 5 døbte, og 5 emigrerede siden sidste Konference.

Thomas S. Lund havde havt megen Glæde i sit Arbeide siden hans Ankomst hertil. Der var nogle i hans Virkekreds, som han haabede snart vilde blive indlemmede i Kirken.

C. Nielsen, D. K. Brown, og L. B. Jensen havde ligesom Broder Lund ar-

bejdet som omrejsende Ældster i Aalborg Gren.

M. Jensen og F. J. Christiansen havde arbejdet som omrejsende Ældster i Hjørring Gren, og C. V. Knudsen i Frederikshavn.

Alle disse Brødre udtalte den Glæde, som de følte ved at arbejde for Evangeliets Fremme, og det Haab, at gjennem Vinterens Løb meget Godt vilde blive udrettet i deres forskjellige Arbejdsmarker. De vare villige til at bære deres Vidnesbyrd for vore Medmennesker. Øvrigheden som en almindelig Ting havde været meget human imod Ældsterne.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen. Præsident S. Sørensen oplæste den statistiske Rapport over Konferencen, hvoraf det fremgik, at der var 37 Ældster, 6 Præster, 18 Lærere, 6 Diakoner og 377 Medlemmer, ialt talte Konferencen 432. Siden sidste Konference var der døbt 44 og emigreret 174. Han udtalte sin Tilfredshed med Konferencens Tilstand. Han foreslog derpaa at opholde Kirkens Embedsmænd, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Den øvrige Tid af Formiddagsmødet afbenyttedes af Ældsterne L. P. Jensen, M. Jensen, Thomas S. Lund, F. J. Christiansen og Præsident C. D. Fjeldsted, der alle ved Herrens Aands Bistand aflagde et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gjengivelse.

Eftermiddagsmødet tog sin Begyndelse Klokken 2.

Præsident C. D. Fjeldsted viste, hvorledes Herren velsignede sit Folk, naar de vare lydige til hans Befalinger, og hvilke store Straffedomme han havde udøst overdem, naar de henfaldt til Synd og Ugudelighed, og som Exempel herpaa anførte han fra Mormons Bog Jarediternes Historie. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed, og berørte i Korthed de Betingelser, som Evangeliet stiller dem, der ønske at blive frelste.

P. Christensen var den næste Taler, han bar sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse.

Aftenmødet aabnedes Klokken 7.

Præsident C. D. Fjeldsted talte angaaende det store Frafald, Evangeliets Gjengivelse i disse Dage, Mormonsbogs Fremkomst og Troværdighed og dette Værks herlige Fremtid.

Præsident Sørensen udtalte sin Tilfredshed med Brødrene fra Zion, som i Forening med ham havde arbejdet i denne Konference.

Konferencen sluttedes derpaa med Bøn af Ældste D. K. Brown.

Mandag Formiddag Klokken 10 afholdtes et Møde for Præstedømmet hvori Konferencens Regnskab fremlagdes, og Instruktioner gaves med Hensyn til Maaden, hvorpaa de forskjellige Ordinancer skulle forrettes.

F. S. Ertman,
Konferencens Skriver.

---

## Vidnesbyrd om mirakuløs Helbredelse.

Paa Grund af, at et antimormonsk Blad udgivet i Saltsøstad søger at latterliggjøre den Tro, at i denne Tidsalder nogetsomhelst Menneske er bleven helbredet formedelst Troens Bøn ved Haandspaalæggelse af Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidstedags Hellige, indsender Broder Bowen af Montpelier den

følgende Beretning om et Tilfælde i sin egen Erfaring til »Bear Lake Democrat«, hvorfra vi tage det følgende:

Jeg blev født i Pembrokeshire, Syd Wales, i Aaret 1820. Da jeg var 7 Aar gammel, maatte jeg arbejde i Kulminerne for 15 Øre om Dagen. Jeg forblev ved dette Arbejde Størstedelen af 40 Aar. Om Vinteren 1849 var jeg beskæftiget i en Kulmine i Aberdare, Glamorganshire, South Wales. Jeg gik til mit Arbejde om Lørdag Morgen Klokken 4. Jeg havde været nede i Minen omtrent tre Timer ifærd med at læsse en Jærn Karre med Kul, da en Masse Kul brød løs ovenfra og faldt paa mig en Distance af 9 Fod knusende mig paa Jærn Karren. Arbejdsfolkene skyndte sig med at faa mig frigjort fra den uhyre Vægt, der var paa mig. Da jeg blev taget ud af Minen, sagde man, at jeg var død, og Doktoren, som blev sendt, erklærede, at der var intet Haab for mit Liv. Mine Venner lagde mig omhyggelig paa en gammel Dør og bar mig hjem. Jeg vidste hele Tiden, hvad der foregik, men kunde hverken see eller tale. Paa Vejen hjem, der kun var et kort Stykke Vej, hørte jeg to Mænd, som ikke troede paa vor Lære, der ved Hjælp af to Ældster bare mig hjem, sige til disse: „Nu, om I kan helbrede denne Mand, saa ville vi tro paa Eders Lære." Den anden sagde: „Han lever ikke, til Solen gaar ned." Da vi kom til Huset, lagde de mig paa Kjøkkengulvet. Min Seng var i et Værelse ovenpaa, men for at komme op der, maatte man gaa opad en Vindeltrappe. Jeg hørte dem sige, at det gik ikke an at tage mig op der, da Omdrejningen i Trappen ikke tillod at bringe Ligkisten ned; de besluttede derfor at lade mig blive i Kjøkkenet. Man sendte Bud efter Dr. Davis, og da han kom, vare mine Indvolde i den højeste Grad opsvulmede. Efterat han havde examineret mig, spurgte en af mine Venner ham, om der var noget Haab om, at jeg kunde leve. „Ikke det mindste," svarede han, „hans Legeme er helt knust." Det var Klokken tre om Eftermiddagen, før mine Venner kunde forskaffe en Ældste Lejlighed til at administrere til mig i Herrens Navn, paa Grund af, at Politiet truede med at bruge Vold imod hversomhelst, der skulde bespotte Gud ved at prøve paa at bringe mig tilbage Livet, „for," sagde de, „han er nødt til at dø." Efter tre Gange at have forsøgt at omgaa Politiet, kom Ældste William Howell tilsidst ind i mit Værelse og uden Ophold salvede mig med Olie og bad for mig. Idet han lagde sine Hænder paa mit Hoved, velsignede han mig og bød mig i Jesu Navn at staa op og gaa. Øieblikkelig følte jeg Hævelsen i mit Legeme forsvinde; jeg stod op, trak mine Klæder paa, og gik til den modsatte Side af Værelset. Da Doktoren hørte, at jeg var bleven bedre, kom han henad Aftenen for at see mig og lovede, da han gik, at sende mig nogle Pulvere, der vilde holde Betændelsen borte.

Morgenen af den paafølgende Dag, som var Søndag, kom Dr. Davis igjen for at see til mig, han blev meget forundret over at see mig sidde op og spise min Frokost, og sagde: „Jeg vidste nok, at om nogenting kunde hjelpe dig, saa var det disse Pulvere, som jeg sendte dig." Jeg takkede ham, men lod ham vide, at om han kunde gjøre Brug af dem, saa kunde han gjerne faa dem tilbage, da de endnu laa i Bordskuffen, thi jeg havde ikke brugt nogen af dem. Han blev heftig og sagde, at jeg vilde dø af Betændelse, hvis jeg ikke tog dem. Ikke desmindre tog jeg ingen af dem. Den Dag gik jeg en Fjerdingvei og over-

værede tre Forsamlinger. Næste Dags Morgen begyndte jeg igjen mit Arbeide i Minen.

Nu, Hr. Redaktør, da jeg forventer snart at maa møde en retfærdig Gud, der vil dømme os for de Ord, vi have yttret og de Gjerninger vi have gjort her i Kjødet, erklærer jeg høitidelig, at det Ovenstaaende er den ligefremme Sandhed fortalt af en ulærd Kulmine-Arbeider. Om det gjøres nødvendigt, kan jeg bringe mange levende Vidner til at bekræfte dette mit Vidnesbyrd.

William Bowen,
Elizabeth Bowen, Vidne.

---

# Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 48).

Omtrent ved denne Tid lagdes der en Plan for at arrestere Brigham Young. En Falskmønter blev lovet Frihed for Straf, om han vilde vidne imod ham; men Guvernør Cumming modsatte sig med al Magt Forsøget paa at udføre denne Uretfærdighed, og de militære Officerer, som havde Hvervet at sætte den i Udførelse, maatte gaa slukøret tilbage til Camp Floyd. Ikke længe efter spredte det Rygte sig, at General Johnston vilde sende to Regimenter Tropper og et Batteri af Artilleriet for med Magt at iværksætte Brighams Arrest. Guvernør Cumming gav øieblikkelig General D. H. Wells Ordre til at holde Utahs Borgervæbning i Beredskab for videre Ordre. Dette var Søndag Aften, om Mandag Morgen Klokken ti stod fem Tusinde Tropper under Vaaben. Havde de Forenede Staters Soldater prøvet paa at gaa ind i Staden, vilde Striden været begyndt; thi Guvernøren var fast besluttet paa at sætte sine Ordre igjennem.

Ved denne Tid blev det lykkeligvis afgjort i et Brev fra Regjeringen i Washington, at Militæret blot kunde bruges som en bevæbnet Politistyrke ved at blive udkaldt af Guvernøren; og saaledes endte denne Sag, uden at det kom til et Sammenstød, og Guvernør Cumming fik fuld Myndighed, idet han understøttedes paa det hjerteligste af Folket og modtog sine federale Med-Embedsmænds Agtelse og Ærbødighed. Det var en uforbulgt Kjendsgjerning, at hidtil havde de federale Dommere med Flid søgt at overtræde Præsidentens Amnesti og forraade Folket. Det var ene og alene Guvernør Cummings ubrødelig Ære og Oprigtighed, der frelste Territoriet fra et blodigt Sammenstød imellem Borgerne og Soldaterne.

Medens Dommerne søgte at iværksætte deres hemmelige Planer, gjorde Mormonerne deres Bedste for at bevise for Nationen, at de vare vendte tilbage til deres Loyalitet ja billigede endog den Synsmaade, at de havde været i Oprør. Netop paa den Tid da Sammensværgelsen var paa det høieste, straks efter Militærets Forsøg paa efter Dommernes Tilskyndelse at arrestere Brigham Young, udstedte Borgervæbningens General-Løjtenant en Ordre paa at højtideholde Nationens 83de Aarsfest: „ikke med støjende Lystighed men med Hjærtet fuldt af Taknemmelighed til den almægtige Gud.“

Som man kunde formode, gav den store Borgerkrig, som nu udbrød mellem Norden og Syden, Utah en Lejlighed til

at vise et enestaaende Exempel i sin Opførsel. Utah havde netop nu selv været i Oprør: hvorledes vilde det nu handle? Dette var et meget naturligt Spørgsmaal, og saa uhørt, det end lyder, dets Svar var næsten helt det Modsatte af den almindelige Udtalelse om hvad det vilde gjøre. Her kan man sige, at det ingen Indflydelse har paa Historiens Sandfærdighed, enten Mormonerne forstaaes af andre, eller ikke, saalænge de handle paa en Maade, der ikke strider imod dem selv og deres egen Tro paa deres religiøse og nationale Mission. Vi have vist, at ved den allerførste Lejlighed efter Utah Oprøret, som vi ville kalde det for at illustrere Exemplet, skyndte de sig med at erklære deres Tillid til Konstitutionen og Unionen ved at højtideligholde den amerikanske Uafhængighedsdag meget nær i den samme Aand, som om de havde sendt en offentlig Erklæring til Staterne om deres Anskuelser og Opførsel. I Overensstemmelse hermed vare Mormon Ledernes Udtalelser om Secessionen lige i dens Begyndelse, som man kan see af den følgende fjerde Juli Ordre:

Nauvoo Legionens Hovedkvarter,
Saltsøstad den 25de Juni 1861.

General Ordre Nr. 1.

1. — Torsdag den 4de Juli er den amerikanske Uafhængigheds 85de Aarsdag, uagtet den Strid og Forstyrrelse, der foraarsager saa megen Nød i Nationen, som paa denne Dag blev oprettet paa Frihedens Grundvold, agte Utah-Borgerne det som et Privilegium at kunne højtideligholde denne Dag paa en Maade, som sømmer sig amerikanske Patrioter og sande Elskere af deres Lands Konstitution.

2. — General-Løjtenanten befaler at Distrikts Befalingsmændene efterkomme saavidt muligt de Fordringer, som gjøres af de forskjellige Kommittér for Festens Afholdelse. 3. — Paa Forlangende af Festens Kommitté i Saltsøstad stilles et Kompagni af det første og et Kompagni af det tredie Infanteri Regiment, et Kompagni af Artilleriet med to Kanoner, og tre Musikkorps under Dagens Marshal, John Sharps Kommando.

D. H. Wells Gen. Løjtenant.
James Ferguson Gen. Adjutant.

Denne offentlige militære Ordre, udstedt lige efter Nationens Flag var bleven beskudt ved Fort Sumter, havde den Betydning, at Utah vilde tilholde sig Unionen og Konstitutionen, eller som Mormonerne vilde udtrykke sig i godt apostolisk Sprog, de havde besluttet at „forblive paa Zions gamle Skib."

General Albert Sidney Johnston blev tilligemed sin Armé beordret fra Utah til Potomac Floden, og tidligt om Efteraaret 1861 marscherede Tropperne øst. Saaledes endtes Præsident Buchanans militære Expedition imod Mormonerne. De havde været ligesom Filistrene mod det gamle Israel, hvad vilde de nu blive imod Syden? De kom imod Zion med Krigens Larm, men „Herren havde overantvordet dem i deres Fjenders Hænder."

Tjenesten, hvortil General Johnston nu beordredes, var mere efter hans Soldaters Ønske og passede sig bedre for hans militære Dygtighed, end som et Korstog mod et gudfrygtigt Folk. Det er sandt, at han forenede sig med Syden og afslog at opholde Unionen og Konstitutionen, men dog viste han sig at være en stor General og vandt sig national Berømmelse.

Forinden General Johnston forlod Camp Floyd, ødelagde han alt Vaaben og Ammunition tilhørende Militær-Garnisonen, noget, som stemmede godt med den store Ødselhed, der var udvist under hele Utah Krigen fra Begyndelsen til

Enden. Maaske denne bagefter saa berømte confederate General forandrede sine Anskuelser angaaende Brigham Youngs Tilbøjelighed til at gjøre Oprør. I det mindste, om han ikke var istand til at fatte de apostoliske Bevæggrunde, som Mormonerne og deres store Leder havde, saa kunde han let opdage, at de vare ikke et Folk, der vilde bekrige Unionen og Konstitutionen.

---

## XXIII Kapitel.

Nye federale Embedsmænd. Morrisitterne. Flere Embedsmænd. De kaliforniske Frivillige og Oprettelsen af Camp Douglas. Arrest af Præsident Young. Midnats Allarm. Harmoni gjenoprettet ved Forandring af de federale Embedsmænd.

Forandringen af den federale Administration ved Abraham Lincolns Valg havde til Følge, at Utah fik et nyt Sæt af federale Embedsmænd. Med Undtagelse af Guvernøren vare disse mere efter Folkets Ønsker, end deres Forgængere. Det er ikke mere end retfærdigt her at berette, at uagtet det anti-mormonske Standpunkt, hvorpaa det politiske Parti stod, som hæved Hr. Lincoln til Præsidentstolen, brugte han dog hele Tiden en klog og betænksom Fremgangsmaade imod Utah.

Efterat Johnstons Arme var rejst bort, blev Utah Affærerne ikke forstyrrede af nogen Begivenhed af særdeles historisk Interesse til om Foraaret 1862 da den vel bekjendte Morrisit Skisma og Tragedie fandt Sted.

Joseph Morris, født i Wales, en Mormon med gode Evner, blev forrykt og udgav sig for en ny Profet med langt større Myndighed end Kirkens Grundlæggere havde havt. Han tildrog sig et anseligt Antal Efterfølgere, og en Koloni af Morrisitter blev oprettet ved Weber Floden. Snart opstod der Stridigheder, og, da visse af de Utilfredse søgte at tilegne sig, hvad de ansaa en ligelig Del af Ejendommene, som de havde tilfælles og saa forlade Kolonien, bleve de tilbageholdte af deres forrige Troesfæller og kastede i Fængsel. Deres Venner søgte Hjælp hos Countiets Embedsmænd for at faa dem løsladte, men disse mødtes af Morrisitterne med en organiseret og bevæbnet Modstand. Man tog da sin Tilflugt hos Domstolene, og Overdommer Kinney udstedte ifølge en Ansøgning derfor en Ordre for Udleveringen af Fangerne, hvilken han befalte Territoriets Marshall at oplæse for de krigerske Morrisitter. Men denne og en Ordre til bleve ringeagtede, hvorpaa Guvernør Fuller efter Opfordring af Overdommeren sendte en Afdeling af Borgervæbningen til at handle som en Marshals Posse (en bevæbnet Politistyrke) for at beskytte Marshallen og hjælpe ham at sætte i Udførelse Dommerens Ordre. Marshallens „Posse" forlod Saltsøstad den 12te Juni og kom den følgende Morgen i Nærheden af Morrisitternes Settlement, og sendte dem den følgende Proklamation.

(Fortsættes.)

---

# Biskop Hunters Død.

Deseret News af den 18de Oktober indeholder følgende Artikel i Anledning af Biskop Edward Hunters Død, som indtraf Onsdag Aften den 17de Oktober 1883.

Den sørgelige Underretning om den præsiderende Biskop Edward Hunters Død, vil fylde Hjærterne paa Tusinder med Sorg og Bedrøvelse. Ingen var bedre bekjendt af hele Kirken, eller mere almindeligt agtet af alle, som kjendte ham. For de sidste en og tredive Aar har han holdt den Stilling, som nu ved hans Død er bleven ledig, og gjennem sin faste og urokkelige Ærlighed, sit kjærlige og medlidende Sindelag og oprigtige Karakter har han erhvervet sig dette Folks Ømhed og Kjærlighed. Dette Folk ville sørge for ham med en uskrømtet Sorg. Hans Død kom ikke pludselig og uforventet. Han var en gammel Mand, der var graanet i sin Skabers Tjeneste. Han opnaaede den høie Alder af 90 Aar, og skjøndt han var en naturlig kraftig Mand begavet med stor Vilje- og Livs-Kraft, havde man dog mærket for længere Tid at hans Kraft gradvis aftog, og at den Dag ikke var langt borte, da han vilde blive hjemkaldt til en bedre Verden. Gjennem den sidste Maaned svækkedes hans Helbred kjendeligt, saa han var borte fra hans Kontor næsten hele Tiden. Hans sidste Besøg der var Fredagen den 12te dennes, da han bemærkede i en Samtale med Præsident John R. Murdock: „Jeg bliver ikke længe hos Eder." Han overværede adskillige af de sidste Konference Møder, hvor han virkede i sit Bispe-Embede. Han forlod ikke mere sit Hus, efter han kom hjem i Fredags Eftermiddag, men maatte holde sit Værelse fra den Tid til hans Død, som indtraf Onsdag Aften (den 17de Oktober) Klokken otte. Han hensov blidt og roligt uden at lide megen Smerte i Nærværelsen af en Del af hans Familie og Eldsterne N. Groesbeck og John Lees, den Afdøde havde forlangt, at den sidstnævnte skulde passe ham i hans Sygdom. Hans sidste Ord, saavidt som de kunde forstaaes vare, idet han tog sin Søns Oscars og Broder Lees Hænder, „Min Gud." Han efterlader mange Børn. Flere af hans Sønner ere vel ansete, og man nærer store Forhaabninger om deres Fremtid. Alle hans Børn vare ham meget hengivne.

Edward Hunter blev født i Newton Township, Delaware County, Pennsylvania, den 22de Juni 1793. Hans Forældres Navne vare Edward Hunter og Hannah Morris af samme County og Stat. De nedstammede fra en hæderlig engelsk Familie bekjendt i Historien. Hans Ungdom tilbragtes som Landmand; og senere beskjæftigede han sig ogsaa som Kjøbmand, da Evangeliet fandt ham, var han en fremragende Mand i det Samfund, hvoraf han var et Medlem. Han blev døbt som Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Chester County, Pennsylvania. Orson Hyde forrettede Daabshandlingen. I de tidlige Dage reiste han til Nauvoo, hvor han blev en fortrolig og intim Ven med Profeten Joseph Smith. Han virkede som en af Profetens Livgarde, og var en af de Faa, der fulgte Ligene af de to Martyrer, Joseph og Hyrum Smith til deres sidste Hvilested. Den 23de November 1844, blev han af Præsident Brigham Young, Heber C. Kimball og Newel K. Whitney ordineret til assisterende Biskop over det femte

Ward i Nauvoo. Denne Ceremoni forrettedes i Samuel Gulleys Hus. I denne Ordination blev det ham lovet at han skulde have Magt til at bringe Trøst til sørgende Hjærter, et Løfte der var ham kjært, og som han ofte opfyldte paa en Maade der var hans gode Hjerte karakteristisk. Han var en bemidlet Mand, da han indkom i Kirken, og paa en Tid da et hundrede Dollars var mere værdt til Værket end lige saamange Tusinder nu, gav han med en rund Haand sin Rigdom til Opbyggelsen af Guds Rige. Ved en Leilighed gav han 15000 Dollars, og til forskjellige andre Tider gav han store Summer. Han reiste over Sletterne i 1847 og ankom til Saltsøstad straks efter Pionererne. Han vendte tilbage til Winter Quarters i 1849 og bragte et stort Kompagni af det første Aars Emigration til Utah om Efteraaret 1850. Han var den første Biskop i 13de Ward Saltsøstad og beklædte dette Embede til han blev præsiderende Biskop, hvilket Embede blev ledig den 23de September 1850 ved Døden af Biskop Newel K. Whitney, hvem Broder Hunter elskede høit. I April Konferencen 1851 beskikkedes Broder Hunter til at indtage Broder Whitneys Stilling som præsiderende Biskop, og af samme Konference blev han opholdt som assisterende Trustee-in-Trust for hele Kirken, og Præsidenterne Brigham Young og Heber C. Kimball beskikkedes paa Broder Hunters Forslag som hans Raadgivere.

Han hjalp til at at lægge den nordvestlige Hjørnesteen af Templet i Saltsøstad den 6te April 1853, hvilket udførtes af Præsidentskabet for det Aaronske Præstedømme, og efter denne Ceremoni var endt, holdt han en Tale. Det første Biskop Møde, som holdtes i Utah, blev afholdt den 24de Juni 1851, og Biskop Hunter præsiderede. Det sidste Møde af samme Slags, som han overværede, var i Social Hall Torsdag Aften den 13de September 1883. — Det er ikke muligt i denne korte Skildring at give en fuldkommen Oversigt over denne nyttige og mærkværdige Mands Liv og Arbejde. Hans Historie er sammenvævet med Historien af dette store Værk, for hvilket han arbeidede saa længe og saa trofast, og den er skreven med lysende Bogstaver paa Tusinders Hjærter, for hvis Hjælp og Velsignelse han helligede sit Liv, men en smukkere og bedre Optegnelse, end de Jordiske kunde forfatte, er nedskreven af Englene i Himlen og vil blive aabnet og læst paa den store Dag, da alle Mennesker skulle staa for Gud at modtage Belønning for de Gjerninger, de have gjort i dette Liv.

---

## Indhold.



---

**Kjøbenhavn.**
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.